

στελλόμενον πρὸς τινα διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἢ δι' ἰδιώτου ταχυδρόμου Εὐβ. (Καλύβ.) Νάξ. Σίφν. Τήν.: *Ἐχεις καὶ ἀποδοσίδια, γὰρ τὰ πάρος Καλύβ. Εἶχα καὶ ἀποδοσίδια καὶ τὰ λαβα αὐτόθ.* Συνών. ἀμανάτι **A 3**.

ἀποδοσίμι τό, Κάλυμν. Κῶς Νίσυρ. Σύμ. — L Roussel Grammaire 298 ἀποοσίμι Κάρπ. ἴποδοσίμι Ρόδ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποδοσιμαῖος, παρεκτεταμένου τύπ. τοῦ μεταγν. ἀποδόσιμος, διὰ τοῦ πληθ. ἀποδοσίμια, ὡς καὶ ἀγριμαῖος - ἀγρίμια - ἀγρίμι. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 240 κέξ.

Ἀποδοσίδι **5**, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Σοῦ *ῥεργα καὶ ἀποοσίμι, μ' ἐχάθηκεν* Κάρπ. *Ἐπεπέν την ἴποδοσίμια* Ρόδ. || Φρ. ἴποδοσίμι ἔς τὰ πεθαμένα (κόκκοι σίτου, τοὺς ὁποίους προσθέτουν γυναῖκες συγγενεῖς καὶ φίλοι τῆς οἰκογενείας τοῦ ἀποθανόντος κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ μνημοσύνου εἰς τὰ κόλλυβα ὡς δῶρον πρὸς τοὺς ἑαυτῶν νεκροὺς διὰ τοῦ νεωστὶ ἀποθανόντος διακομιζόμενον) Σύμ.

ἀποδοσοῦδι τό, ἀμάρτ. ἴποδοσοῦδι Μήλ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀπόδοσις καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦδι.

Ἀποδοσίδι **1**, ὁ ἰδ.

ἀποδοότης ὁ, Πελοπν. (Καλάμ. Μάν.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀπαδότ'ς Θράκ. (Σουφλ.) ἴποδοότης Πελοπν. (Μάν.) ἀπαδότα Τσακων.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀποδοότης. Πβ. ΙΒογιατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 27 (1914) Λεξικογρ. Ἀρχ. 124

1) Ἐργάτης μεταφέρων τὸν πηλὸν καὶ παραδίδων αὐτὸν εἰς τοὺς κτίστας, πηλοφόρος Πελοπν. (Καλάμ. Μάν.) Τσακων.: *Ὁ δεῖνα εἶναι ἀποδοότης Μάν. Εἶχανε μάστορη ἔς τὸ σπίτι, πήρανε καὶ μένα ἀποδοότη αὐτόθ.* Συνών. πουργός (ἰδ. ὑπουργός). **2)** Γεωργικὸν ἐργαλεῖον σιδηροῦν ἐν σχήματι περόνης μὲ στειλὲν ξύλινον διὰ τοῦ ὁποίου λαμβάνονται τὰ δέματα τοῦ χόρτου ἢ τῶν σιτηρῶν, οἶον σίτου, κριθῆς, σανοῦ, καὶ φορτώνονται ἐπὶ ἀμάξης ἢ ἀποτίθενται ὑψηλὰ ἐπὶ τῆς θημωνιάς Θράκ. (Σουφλ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

ἀποδοτοῖς ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 304

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδίνω.

1) Ὁ ἐπὶ ἀποδόσει διδόμενος, ὁ ἀποδοτέος Πελοπν. (Λακων.): Παροιμ. *Ἀποδοτὸ φιλεῖ, κακὸ φιλεῖ* (ἐπὶ τῶν ἀπαιτούντων ὅ,τι ἐδώρησαν). **2)** Ὁ κατὰ μικρὰς διαδοχικὰς δόσεις διδόμενος Πελοπν. (Μάν.): *Τοῦ δῶνονε ἀποδοτὸ τὸ φαεῖ Μάν.* **3)** Ἐκεῖνος ὅστις ἔχει δοθῆ, ὁ ἀφοσιωθείς, ὁ ἀφιερωθείς ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κὶ ὅλο πάνε μονοσκοῖνι σὰ σὲ τάμα ἀποδοτοί.

ἀποδουλεύω Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. δουλεύω.

1) Περατῶ τὴν ἐργασίαν μου Κρήτ.: *Ἀκόμης δὲν ἀποδουλέψετε, μωρ', εἰοῦδὰ νὰ ῥθετε καὶ ἀποπαῖ νὰ μ' αἰδάρετε κ' ἐμένα;* Συνών. ἀποδουλίζω. **2)** Ἐργάζομαι πολὺ Πελοπν. (Μάν.): Ἄσμ.

Δούλεψε καὶ ἀποδούλεψε κ' ἔπασε ν' ἀνασάνη (μοιρολ.) Συνών. παρὰδουλεύω.

ἀποδουλίζω Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. κ. ἀ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. δουλεία, δι' ὁ ἰδ. δουλεία.

Περατῶ τὴν ἐργασίαν μου, παύω νὰ ἐργάζωμαι ἐνθ' ἄν.: *Ὅλον τὴν ἡμέραν ἔρραφτα καὶ ἔς σὸ βράδυν ἀπάν' ἐπεδούλτσα*

Τραπ. *Ἐβράδυνε καὶ ἀκόμηνο οὐτὸ' ἐπεδουλίσαμε* Ὁφ. Συνών. ἀποδουλεύω **1**.

ἀποδούλισμαν τό, Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. κ. ἀ.) ἀποδούλισμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδουλίζω.

Ἀποπεράτωσις τῆς ἐργασίας.

ἀπόδουλος ἐπίθ. Πάρ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπόδουλος.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔπαυσε πλέον νὰ εἶναι δοῦλος, ὑπηρέτης.

ἀποδοχάρα ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀποδοχάρι.

Μέγα πῆλινον ἀγγεῖον ἐντὸς τοῦ ὁποίου θέτουν οἱ τυροκόμοι συνήθως τὸ ὀξύγαλα ἐνθ' ἄν.: *Φέρε τὴν ἀποδοχάρα νὰ βάσῃωμε ἔξυάνα νὰ φάμε (νὰ βάσῃωμε ἔξυάνα = νὰ βάλουμε ὀξύγαλα)* Φιλότ.

ἀποδοχάρι τό, ἀποδεχάρ' Θράκ. (Μυριόφ.) ἀποδοχάρι Κέρκ. Μύκ. Σίκιν. Σύμ. Τήν. — ΘΓρυπάρ. Βοσκοπ. 19 ἀποδοχάρ' Τήν. ἴποδοχάρι Κέως Ναύστ. Σύμ. Τήλ. — ΛΠαλάσκ. Ὀνοματολογ. 9 ΝΚοτσοβίλ. Ἐξαρτ. πλοίων 138 — Λεξ. Ἡπίτ. (ἐν λ. πισσέψης) Βλαστ. ἴποδοχάρ' Μύκ. Τήν. ἴποδοχάρ' Σάμ. ἴποδοχάρι Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδέχομαι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀρμέγω - ἀρμεγάρι κτλ. Ὁ τύπ. ἴποδοχάρι προσέλαβε τὸ οὐ ἀντὶ τοῦ ο διὰ τὸ ἀκολουθοῦν χ. Πβ. βροῦχος, ρουχαλίζω. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,281 κέξ.

1) Πᾶν δοχεῖον χρήσιμον πρὸς ὑποδοχὴν καὶ διατήρησιν διαφόρων ἀντικειμένων Σάμ. Πβ. μεταγν. ὑποδοχεῖον. **2)** Δοχεῖον ἢ κτιστὸς λάκκος πρὸ τοῦ ληνοῦ πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ καταρρέοντος γλεύκους ἐκ τῶν συνθλιβομένων σταφυλῶν, ὑπολήνιον Κέρκ. Κέως Μύκ. Σίκιν. Σύμ. Τήλ. — ΘΓρυπάρ. ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Πᾶν νὰ γείρω μὰ σιμὴ μέσα ἔς τ' ἀποδοχάρι

ΘΓρυπάρ. ἐνθ' ἄν. Συνών. δοχεῖο. **β)** Δοχεῖον πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ἐκθλιβομένου ἐλαίου ἐν τῷ ἐλαιοτριβείῳ Σύμ. **γ)** Μικρὸς ληνὸς παρὰ τὸν κυρίως ληνὸν πρὸς διαφύλαξιν τῶν στεμφύλων ἐπὶ ὀκταήμερον Σέριφ. **δ)** Μικρὰ δεξαμενὴ ὕδατος, ὅπου ποτίζονται τὰ κτήνη Τήλ.

3) Ὡς ναυτικὸς ὄρ., δοχεῖον ὅπου διαλύουν πίσσαν πρὸς ἐπάλειψιν Ναύστ. — ΛΠαλάσκ. ἐνθ' ἄν. ΝΚοτσοβίλ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Ἡπίτ. (ἐν λ. πισσέψης). **4)** Μέρος τῆς οἰκίας χρησιμοποιούμενον ὡς ἀποθήκη Θράκ. (Μυριόφ.) **5)** Μάνδρα, σπήλαιον κτλ., ὅπου περιορίζουν τὰ ζῖα Τήλ. Συνών. δοχεῖο, μάντρα, μαντρί.

ἀποδοχαριάζω ἀμάρτ. ἴποδοχαριάζω Τήλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποδοχάρι.

Ἐγκλείω τὰ ζῖα ἐντὸς μάνδρας, σπηλαίου κτλ. Συνών. μαντρώνω.

ἀποδοχάρις ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Λακων.) Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδέχομαι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

1) Κλεπταποδόχος Πελοπν. (Λακων.): Γνωμ. *Κὶ ὁ κλέφτης κλέφτης καὶ ὁ ἀποδοχάρις κλέφτης.* **2)** Δοχεῖον ἐντὸς τοῦ ὁποίου τίθεται γάλα, εἶδος γαβάθας Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

***ἀποδρακώνω**, μέσ. ἀποδρακώνομαι ΚΚρυστάλλ. ἐν Παρνασσ. 13 (1890) 351.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. *δρακώνω ἢ κατ'εὐθείαν ἐκ τοῦ οὐσ. δράκω.

